

Portre
Celil ÇINKIR

ANDIRIN'I VE ANDIRINLIYI EN İYİ ANLATAN ŞAİR MERHUM ALİ BAKIRCIOĞLU

Sizlere dergimizin bu sayısında 13 Ocak 2017 tarihinde 91 yaşında iken vefat eden benim tabirimle Andırın şiirlerinin en önemli köşe taşı merhum Ali Bakırcıoğlu üstadımızı tanıtmaya çalışacağım.

Ansiklopedik olarak biyografisini şöyle özetleyebiliriz: Ali Bakırcıoğlu. 1926 yılında Kahramanmaraş'ınHartlapMahallesi'nde doğdu.İlkokuldan sonra tahsil yapamadı.1954 yılında bir yıllık Orman Muhafaza Okulu'nu bitirip Kahramanmaraş Orman İşletme Müdürlüğü'nde göreve başladı. 1964 yılında Kâtip Mutemet kadrosuna geçerek koruma hizmetinden ayrıldı. 1974 – 1982 yılları arasında Andırın Orman İşletme Müdürlüğü'nde görev yaptı ve buradan emekli oldu.Emekli olduktan sonra 1999 yılı sonuna kadar Andırın'da esnafılık yaptı. Okumaya ve şiir yazmaya çok hevesli idi.1970 yılında yayımlanmış bir şiir kitabı vardır. Bunun yanında yazdığı şiirler Edik, Edem, Uzun Oluk, Tek Madalyalı şehir Kahramanmaraş,Tırşik Dergisi, Andırın Postası, Kahraman Kent ve daha birçok mahalli gazetelerde yayımlanmıştır. 7 çocuk, 45 torun sahibidir. Kendisi aslen Andırınlı olmasa da,bir Andırınlı kadar Andırınlı olduğunu hep söylemiş ve Andırın'ave Andırınlı'ya dair yazmış olduğu şiirlerle de bunu bizlerehissettirmiştir.

Ali BAKIRCIOĞLU'nun doğduğu yıllarda,rençberlikle geçinen aileler çocuklarının kendilerine yardım etmelerini istediklerinden okumalarına asla sıcak bakmazlardı. Şairimiz buna rağmen okuma azmiyle ilkokulu bitirdi.Daha ilkokul mezunu bir çocuk iken HaruniyeÖğretmen Okulu'na öğrenci alınacağını duyan şairimiz ailesinden habersiz olarak yaklaşık 30 km. lik yolu yürüyerek Kahramanmaraş merkezinde şimdiki İl Jandarma Komutanlığı'nın bulunduğu yerdeki Maarif Müdürlüğü'ne vardı. Maarif Müdürü'ne ben HaruniyeÖğretmen Okulu'na kaydolmak istiyorum dediğinde, Müdür hay hay seni hemen kaydedelim nüfus hüviyet cüzdanını ver bakalım der. Fakat onun nüfus cüzdanı yoktu. Nasıl alması gerektiğini sordu müdüre.Müdürde babasının ve köy muhtarının birlikte şehre gelmesi gerektiğini, vs. anlattı. O devirde bu imkânsız bir şeydi kendisi için. Çünkü kendisi bile kaçak gelmişti şehre. Büyük bir hayal kırıklığı içerisinde köyüne geri döndü.Bu arada köyünde rençber babasına yardım ederken bulabildiği kalem ve kâğıtla şiirler yazıyordu. Daha sonra bunları yırtıyordu. O zamanlar şiir yazarlara âşık deniliyordu. Şiir yazarlara, yani âşıklara o zaman pek iyi gözle bakılmıyordu halk içinde. Ziraâşıklar, işsiz, güçsüz, tembel, insanlar olarak algılanıyordu.

Askerliğini yaptığı sırada karakol komutanı olarak görevlendirildi.Bu sırada ufkunu daha da geliştirdi. Köyden gelmiş birisi için burada okuma yazma imkânı daha fazlaydı.Askerden döndükten sonra köydeki zor yaşam şartlarından dolayı köyün diğer gençleri gibi oda şelekçiliğe yani kaçakçılığa gitmeye devam etti.Şelekçiliği biraz açarsak (şelek;sırtta taşınan yük demek) o zamanlar sermayesi olanlar kendi adına, sermayesi olmayanlarsa kiracı olarak

Suriye’den kaçak denilen erkek ceketleri, bayan kumaşları vs. getirip satarlardı. Bunun için oldukça güçlü, kuvvetli olmak lazımdı. Bu şeleklerin her biri 18-19 kilo gelirdi. Hartlap’tan çıkarlar,Gâvur Dağları’nı aşarlar, mayınlı alanlardan geçerek Suriye’ye ulaşırlardı. Burada birkaç gün kalınarak oradaki aracılardan siparişler alınır, tekrardan yola çıkılırdı.Onları dönüş yolunda bekleyen tehlikelere baktığımızda, önce mayınlı alanlar,ondan sonra jandarma, daha sonra sınırın bu tarafındaki köylülerin kurduğu eli mavzerli çeteler başı çekmekteydi. Özellikle eli mavzerli çeteler,şelekçilerin şeleklerine, bir türlü öldürme, yaralama yada taciz ateşiyle sırtından attırarak el koyarlardı. Memuriyet hayatına başlayıncaya kadar şelekçilik hayatına ölümü göze alarak mecburen devam etti.

Vefatından birkaç gün önce kaleme aldığı “Doksan Yıllık Ömür” isimli şiiri hayatını ne de güzel özetliyor aslında

DOKSAN YILLIK ÖMÜR

Doksan bire girdi bu sene yaşıım
Rahat yaşadığım günler az oldu
Hiç huzur bulmadı çilekeş başım
Baharı tatmadan, hemen güz oldu

Yedi çocuğum var, kırk beş torunum
Hiç eksik olmadı bir gün sorunum
Hep mutlu sanıldım, dıştan görünüm
Her gün arttı çilem, yüzde yüz oldu

Dün bebektim, ben ne zaman büyüdüm
Emeklerken tuttum, kalktım, yürüdüm
Bunca yılı ne de çabuk sürüdüm
Yıllar aydan, aylar günden tez oldu

Daha dün dünyaya gelmiş gibiyim
Henüz uykulara dalmış gibiyim
Rüyayı yarıda bölmüş gibiyim
Bitti koca ömür, birden toz oldu

Bazen yokuş çıktım, bazen de iniş
İsterim ki olsun mezarım geniş
Allah kısmet etsin imanla dönüş
Umarım yollarım, belki düz oldu

Hatasız kul olmaz, hata da ettim
Allah kısmet etti hacca da gittim

Çıktım Arafat'a bin tövbe ettim
Makamı İbrahim, bana haz oldu

Hayat mücadele, savaş ve barış
Keşke olsa idi her zaman barış
Zorluklarla geçti doksana varış
Bana görev, koca ömrü yaz oldu

Bir ömür boyunca koşturdum durdum
Muhasebe ettim, nefsime sordum
Nefsimin sesine şu notu verdim
Kötü notlar, iyisinden az oldu

Torunumun torunu, onu da gördüm
Dedeler dedesi nasipmiş oldum
Şükrettim Allah'a secdeye durdum
Bu da bana daha ayrı haz oldu

Geçti Bakırcı' oğlu, koca bir ömür
Altın zannettiğim kötü pik demir
Bu dünya çirkefli, kirli bir çamur
Doğruyu söylesem, kötü söz oldu

Şairimiz hayatının evrelerini şiirlerle kayıt altına alarak işimizi bir noktada kolaylaştırmış aslında. Bakalım okul öncesi hayatını dizelere nasıl aktarmış hep birlikte "Yedi Yaşıma Kadar" isimli şiirine bir göz atalım.

YEDİ YAŞIMA KADAR

İki bin metrede karın üstünde
Hep yalın ayağımla gezmişim ben
Yaz boyu taş, kaya, yerin üstünde
Dikenlere basarak, ezmişim ben

Yaşım yedi, ayakkabım olmadı
Dağ başında babam gidip almadı
Benceğiz de hiç ihtiyaç duymadı
Bunları hafızama, yazmışım ben

Sakın deli demen siz bu fakire
Vücudum dönüşmüş çelik bakıra

Kar suyu göl olmuş koca çukura
İşte o buzlu suda, yüzmüşüm ben

Büyüğüm, küçüğüm üçlü olurduk
Yazın oynayacak çok şey bulurduk
Kış günleri evde hapis kalırdık
Hep kardan adam, yapıp bozmuşum ben

Dağ başında hiç komşumuz yok idi
Konutumuz ıssız yerde tek idi
Vahşi hayvan, kurt sesleri çok idi
Orada yalnızlıktan, bezmişim ben

Yavaş gitmez, iniş-yokuş, koşardım
Koşmaktan zevk alır, hem de coşardım
Bazen olur, taş üstüne düşerdim
Yaralarımı sarıp, çözmüşüm ben

Yüzlerce çıkardım ağaç başına
Bazen de düşerdim taşın başına
Ben de geldim ama yedi yaşına
Epeyce de annemi, üzmüşüm ben

Şiirden de anladığımız gibi şairimiz yedi yaşına kadar Yavşan Dağı'nın bir kolu olan iki bin metre yüksekliğindeki Yakup denilen bir yerde doğar ve büyür. Orman içinde büyümenin nedenlerini, orada niçin 23 yaşına kadar yalnız yaşamak zorunda kaldığını“Yirmi Üç Yaşıma Kadar” isimli şiirinde uzunca anlatmıştır.

YİRMİ ÜÇ YAŞIMA KADAR

Annem öldü, sevgi, şefkat görmedim
Yıllarca gözyaşım, sildiğim oldu
Çocukken çalıştım, hiç boş durmadım
Böyle yaşamaktan, yıldığım oldu

Bütün hayallerim okumak idi
Babam gönderemem, okutmam dedi
“Okuyan oluyor birer zibidi”
Deyince isyankâr, olduğum oldu

Ergenlik çağında sevginin s' sin

Hiç asla duymadım aferinin a' sın
Bir defa tatmadım takdirin t'sin
Kahrımdan saçımı, yolduğum oldu

Ben on beş yaşında, çerçilik ettim
Tüm Çukurova'nın köyüne gittim
Yüzlerce evlerde misafir yattım
Bazen de dışarda, kaldığım oldu

Yolları çok çamur, bataklık olurdu
Hayvan batar, çöker, yatar kalırdı
Çamurdan çıkarmak zaman alırdı
Benim de çamura, daldığım oldu

Yaş yirmi oldu, Suriye'ye gittik
Sırtımda kaçak mal, hamballık ettik
Kurşuna tutulduk, her şeyi attık
Elim bomboş, eve geldiğim oldu

Bir defa değildi, onlarca oldu
Hatta birkaç kişi bu yolda öldü
Ben kaçtım kurtuldum, mal orda kaldı
Kendim taştan taşta, çaldığım oldu

Bir zaman bu işe ben devam ettim
Askerden gelince yine de gittim
Bu kötü pis işten usandım, bıktım
Tiksindim vallahi, yıldıığım oldu

Sırtımda yük ile son sürat kaçtım
Enerji sarf ettim, terleri saçtım
Buzları kırarak soğuk su içtim
Böylece zatürre, olduğum oldu

Eve hasta geldim, aylarca yattım
Ateş kırk bir olmuş, terlere battım
Burdan rızkım kes diye dualar ettim
Memurluk yolunu, bulduğum oldu

Askerlikten döndüğünde artıkyası yirmi üçü bulmuş ve hayat şartları onu rençberlikten ziyade çerçilik yapmaya zorlamış, Suriye'ye giderek sırtında kaçak mal taşımaya devam etmiş yani

yöresel tabirle şelekçilik yapmıştır.1974 yılı Ağustos ayında Andırın Orman İşletme Müdürlüğü'ne atandığında 48 yaşındaydı. Günde bir defa her sabah karşılıklı olarak hem Andırın'dan Kahramanmaraş'a hem de Kahramanmaraş'tan Andırın'a otobüs kalkar ve akşam dönerdi. Seksen kilometrelik mesafe, yolun kötü ve güzergâhta inen binen yolcuların fazla olmasından dolayı,Andırın-Maraş arası yol yaklaşık dört buçuk saatte alınabiliyordu. Otobüsün bagajına koyun, keçi gibi hayvanlar da alınıyordu. Bagaj dolduğunda arabanın içine alındığı da oluyordu. Andırın PTT'sinde yalnızca 200 abonelik bir telefon santrali vardı. Sonradan Andırın'a ne kadar varlıklı insanlar gelse de, 201. aboneliği alamazlardı. Bu durum onlarca yıl böyle devam etti.Şairimiz Andırın'ınböylesine kendi kaderine terk edilmişlik halini aşağıdaki şiirle dile getirir. Bu şiirini de, 1985 yılında yayın hayatına başlayan Andırın PostasıGazetesi'nde de yayımlatır.

ANDIRIN

Coğrafi yerin mi, yoksa kader mi?
Niçin gelişmiyor, elin Andırın?
Çıkmaz sokak mısın, yolun gider mi?
Neden sorulmuyor, halin Andırın?

İl merkezi tam dört saat sürüyor
Bir araba, bir senede çürüyor
Vekil beyler gelip bunu görüyor
Neden asfalt olmaz, yolun Andırın?

Nüfusunuz altı bini bulmuyor
İşsizlikten göç edenler gelmiyor
Devlet baba bir fabrika kurmuyor
Yıldan daha kötü, yılın Andırın

Civar ilçelerde birkaç bin kadar
Çok ilçede otomatik santral var
Bizdeki telefon iki yüz kadar
Evlere ulaşmaz, telin Andırın

Sahibin mi yoktur, bahtın mı kara?
Hastane olmayan tek ilçe bura
Madem vatandaşsın hakkını ara
İstemeyi bilsin, dilin Andırın

Bütün sebze hep dışardan geliyor
Bir haftalık bizde taze oluyor
Yarısı uluk, yarısı da çürüyor

Karamsarsın demen, gelin Andırın

Yegâne nimetin, ormanın pek bol
Bu yüzden yapılmış, köylere bir yol
Kıymetini bilip, ona sahip ol
Tek varlığın orman, malın Andırın

Devletimiz bize önder olsalar
Varlıklıya hisse, senet verseler
İlçemize bir fabrika kursalar
İşlense odunun, dalın Andırın

İki mevsimin var, kışın ile yaz
İlkbahar hiç olmaz, sonbaharın az
Bakırcı' oğlu, gerçek budur sen de yaz
Açılmaz baharda, gülün Andırın

Aralık 1974

Şairimiz 1974 yılı Ağustos ayında Andırın'a tayini çıktığında, Andırın'da Orman İşletme Müdürlüğü'nün avukatı bulunmadığından bir buçuk yıl kadar orman davalarının dava takipçisi olarak duruşmalara girer, keşiflere gider ve dava vekilliği görevini yapar. 1976 yılının nisan ayı içerisinde asli görevi olan orman şefliği kâtip ve mutemetliğine döner ve Akifiye Bölge Şefliği'nde görev alır.

1974 yılında karamsar bir ruh haliyle Andırın'ın mahrumiyetini dile getiren şairimiz bundan tam 29 yıl sonra 2003 yılında iyimser bir ruh haliyle Andırın'ın bütün güzelliklerini dile getirir. Andırın isimli bu şiirinin bir de hoş bir anısı vardır şairimizde. Şöyle ki; daha önceden Akifiye Bölge Şefliği'nde görev yapan muhafaza memurları, kesim memurları ve orman bölge şefi, Çokak Köyü civarında mayıs ayının güzel bir bahar gününde Borazan Ali Gürbüz'ün Çam Pınarı denilen yerde, çeşme başında, şairimize bir hoş geldin ziyafeti verirler. Oradaki arkadaşlardan kimileri keçi keser ve yüzer, kimileri ateş yakar, kimileri mangal yakar. Osman Kıvrak saz çalar, türkü söyler, kimileri de oynar. Neşeli bir gün geçirilirken ikindiye yakın aniden yağmur bastırır ve eğlenceleri yarıda kalır. Kısaca orada ondan başka herkes bir görev alır. Şairimiz de buna karşılık ben de görevimi yarın yapacağım der ve o gece aşağıdaki "Andırın" isimli şiiri yazarak eğlenceyi tertip edenlere ve katılanlara birer nüsha olarak verir.

Şairimizin "Andırın" isimli aşağıdaki şiiri 2003 yılında Andırın Posta Gazetesi'nde ve Tırşik Dergisi'nin Kasım 2007 sayısında da yayımlanır.

ANDIRIN

Altın olsun derim toprağın taşın
Dünyalar durdukça dursun Andırın
Helaldir kazancın, ekmeğın aşın
Ne muradı varsa, ersin Andırın

Çok yerde yayla var, orman bulunmaz
Kekiğı, reyhası, defnesi olmaz
Güzelim demekle, güzel olunmaz
Güzelsin eşin yok, birsin Andırın

O Kışla Bahçesi, güzel ve serin
Çınar Geçidi'nin, eşi yok derim
Yüzlerce pınarın, piknik yerlerin
Güzelsin, canansın, yarsın Andırın

Kirazlı, fındıklı iki derede
Keçi kestik, piknik yaptık burada
Söylen var mı, bir benzeri nerede?
Şirinsin, sihirsin, sırsın Andırın

Altınboğa güzel bir yaylak yeri
Akifiyeordan kalmaz ki geri
Çokak, Kırksu, Halbur ve diğerleri
Görmeyenler varsa, görsün Andırın

Çığışar'ın ünlüdür kirazı, balı
Balk'ın dağlarında, bol yaban gülü
Tarihi göç yolu, Meyremçil Beli
Şüphesi olanlar, sorsun Andırın

Meyremçil'de yaylaların yaylası
İnsanda dert koymaz, serin havası
Kayranlı'da olur, şahin yuvası
Adın tarihlere, girsin Andırın

Tırıl, Akçadağ'da gel piknik yapak
Geben'in yaylası, Kenger'de yatak
Yaban kirazına kuşburnu katak
Vücut zinde olsun, varsın Andırın

Şifalı ot dolu, dağı, taşları
Ormanda ötüşür, bin bir kuşları
Tarihi kilimde gör nakışları
Hele bir ıstarı, kursun Andırın

Bakırc' oğlu, yine eksik bu yazı
İnsanları güzel, gelini, kızı
En mümbit arazi, Andırın düzü
Bir yılda dört mahsul, dersin Andırın

Andırın'da 24 Nisan 1984 tarihinde Andırın Postası adıyla bir gazete yayınlanmaya başlar. 1 Mayıs 1984 tarihli 2. Sayısında şairimizin "Andırın Postası'na" isimli şiiri yayımlanır.

ANDIRIN POSTASI'NA

Andırın'a bir matbaa açıldı
İlçeye, millete hayırlı ola
Bir gazete yayınına geçildi
Dilerim gerçekçi, tarafsız kala

Mutlak ihtiyaçtı, zaruri idi
Basit bir ilan, kartvizit gibi
En yakın gidilen Kadirli idi
Yaptırmak için de, düşerdik yola

Böyle bir atılım görsün ki destek
Takılıp kalmasın, olmasın köstek
Topluma yararlı kutsal bir meslek
Umarım çevreden, ilgiler bula

Hissiyatın bir esiri olmadan
Bir çevrenin tesirinde kalmadan
Dürüstlikle dava versin yılmadan
Fikre sokulmasın, aman ha hile

Gerçek basın, bir milleti eğitir
Bir toplumun her derdine seğirtir
Sivri ucu yontar, biçer öğütür
Dert ile çareyi, getirir dile

Mehmet Ali Zengin, kutlarım seni

Sosyal eksiklikti, giderdin bunu
İnşallah daha da gelişir sonu
Yeter Bakırc' oğlu, şimdilik hele

28 Nisan 1984

Andırın Postası gazetesi haftalık olarak aralıksız bir şekilde yayın hayatına devam eder. İlk günlerde gazetenin 2. ve 3. sayfaları bölge şair ve ozanlarına ayrılmıştır. Özellikle Mehmet Ali Zengin 3 Eylül 1998'de vefat edinceye kadar gazetenin şiire verdiği destek her türlü övgünün üzerindedir. Bu dönem içerisinde takriben 1000'e yakın bölge insanının şiirleri gazetenin okurlarıyla buluşturulmuştur. Özellikle şairlerin, ozanların çok hararetli bir şekilde atışmalarına sahne olmaktadır gazetenin kültür sayfası olarak ayrılan bölümleri. Bazı şairler seviyeli bir üslup kullanırken, bazıları ise küfür ve sövgü içeren şiirler yazıp gazeteye yolluyorlardı. Gazete yönetimi, şairleri gücendirmemek için her tür şiiri olduğu gibi yayınlıyordu. Şairimiz aşağıdaki şiiri yazar ve şifahi olarak merhum Mehmet Ali Zengin ile konuyu görüşür. Bu şiirden sonra hakaret içeren atışmalar son bulur.

SAYIN OZANLAR

Size sesleniyorum, sayın ozanlar
İncitip kalpleri, kırıcı olman
Elde kalem, dilde küfür yazanlar
Sevici olunuz, yeric olman

Uzatın her yana o dost elleri
İyiye kullanın güzel dilleri
İncitmek reva mı, hiçten kulları?
Kalemle kalplere, vurucu olman

Kalp kırmak çok kolay, yapması pek zor
Kem sözler insanı bir gün dostsuz kor
Söylemeden düşün, biraz orda dur
Siz suyu yokuşa, sürücü olman

Küfür yazmaktansa, yazmayın gitsin
Sövmek sanat ise, o sanat batsın
Caiz mi, dost dosta hakaret etsin?
Okuru bıktırıp, yorucu olman

Saldırgan sevilmez iyi biliniz
İtibar kaybeder emin olunuz

Her insanın iyi yanın alınız
Kötü tarafını, sorucu olman

Eşek, köpek, domuz bu şiir neci
Dil yarası billah zehirden acı
Güzel sanat benim başımın tacı
Çirkini sergide, serici olman

Bakırcı' oğlu'n, sözün geçersiz görme
Sayın Ali Zengin, ilgisiz durma
Küfürlere gazetende yer verme
Muzır şiirleri, verici olman

Andırın Postası Gazetesi ve İkinci Yazıları Dergisi'nin kurucusu Mehmet Ali ZENGİN 3 Eylül 1998 tarihinde bir Cuma Gecesi Andırın Merkez Camii'nde yatsı namazını imamla birlikte kılar, duasını yaparken kalp krizi sonucu camide vefat eder. Ansızın gelen bu ölüm olayı tüm Andırın halkını çok büyük bir üzüntüye boğar. Bu ölüm olayından şairimiz de derinden etkilenir ve aşağıdaki şiiri kalem alır. Bu vesileyle ben de Mehmet Ali Zengin'e bir kez daha Allah'tan rahmet diliyor ve ruhu şâd olsun diyorum.

RAHMETLİ MEHMET ALİ ZENGİN'E

Şu Andırın bir evladın kaybetti
Sanmıyorum eşi, ender bulunur
Beklenmedik anda ansızın gitti
Yürekleri yaktı, saçlar yolunur

Adım adım büyüyordu irfanı
Sevmemek mümkün mü, tanırsan onu
İmanlı, inançlı dünü, bugünü
Adı ölmez, uzun zaman anılır

Gazeteci idi, tepki çekmedi
Dümdüz gitti asla zikzak yapmadı
Kibardı, nazikti gönül yıkmadı
Böyle insan, ancak örnek alınır

Bir cuma gecesi camiye varmış
Namazı imamla birlikte kılmış
Ölüm meleği de oraya gelmiş
Böyle ölüm, elbet hayra yorulur

Yaşı gençti ama çok çok olgundu
Kültür dağarcığı epey dolgundu
Halka hizmet etti, hayli yorgundu
Böylesine, cennetmekân denilir

Hatasız kul olmaz, yapmadı hata
Şok oldu Andırın beriden öte
Ezel ile Yusuf yerini tuta
Doktor hanımına, saygı sunulur

Andırın halkına büyük bir acı
Böyle insan, hepimize baş tacı
Annesi, babası, kardeşler, bacı
Bizden ancak, sabır tavsiye olunur

Bakırc’oğlu, asla övgü yapmadım
Azını söyledim, fazla gitmedim
Birçok meziyetin tasvir etmedim
İyinin kıymeti, sonra bilinir

Şairimizin Andırın insanının çeşitli konularda özelliklerini anlatan “Bizim Köylerde” isimli şiirini sizlerle paylaşmadan edemeyeceğim.

BİZİM KÖYLERDE

Bizde hasta olan gider hocaya
Su efsunlatırlar karı-bacıya
Soğan iyi gelir derler sancıya
Böyledir âdeti bizim köylerin
Hakikat acı itiraf eylerim

Saralı olanlar MullaMehmed’e
Egzamalı olan HökmelMahmud’a
En tesirli ocak Seydihanlı’da
Toprak efsunlanır, yılan sokana
Boğaz çektilir, köstü tutana

Kocası ölüp kaynına varanın
Saçın sürsen üzerine yaranın
İyi olurmuş görün ilmin buranın

İki evlinin süpürgesin çalarsan
Kış çabuk geçermiş, onu yakarsan

Çocuğu olmayan, ocağa gider
Veremli olanlar, perhizler eder
Mide ülserlisi, içmeye gider
Kanı durdurmaya, eşek dışkısı
Kan aldırır bizde, hastaysa kişi

Kömür saydırırlar, nazar değene
Kuz toprağın sarı inek yağına
Karıştırıp yaraların çoğuna
Merhem yapar bizde akıllı kişi
Mide ülserine somak eşkisi

Hasta bebeklere kırk basık derler
Çocuk ishaliyse süt oku onlar
Tezekle tartarsan geçermiş bunlar
Bebek sancılıysa kekik içirir
Kovuk çınar deliğinden geçirir

Gün doğmadan yedi tane pınardan
Birer tas su alıp bütün bunlardan
Yaprak toplayıp ziyaret çınardan
Kaynatıp ta banyo yaptırırsan eğer
Çocuk hastalığı geçermiş meğer

Sarılıktan eğer sözü açarsan
Yukardan işeyip alttan içersen
Dudak altı örk etini kesersen
Sarılıktan eser kalmaz biliniz
Ne marifet bizde gelip görünüz

Tifoluysan, ateş gibi yanarsan
Bir urgana dokuz düğüm çalarsan
Üç Çarşamba bileğine bağlarsan
Ölmez isen dirilirsin, korkmayın
Başka yoldan şifa yoktur, bakmayın

Ateş fazla ise yorgan üst üste
Açmazlar üstünü kalbi de dursa

Sulu gıda yasak, hasta herkese
Doktordan hastaya fayda olmamış
On günlük ömrü dokuzda almamış

Bakın ne buyurur, karı ablası
Karın ağrısına, meşe üpresi
Doğuran kadına, keçi güpresi
Eleyerek yatağına koyarlar
Çabuk dirilmeye birebir derler

İnek süt vermezse, bir nazar yazdır
Atın hasta ise mezarlık gezdir
Bakırcıoğlu dahası var bu azdır
Benim tenkitleri duyarsa köyler
Çok inceleme kırılırsın sen derler

Merhum Ali Bakırcıoğlu'nun aşağıdaki "Bilmeniz Gerek" isimli şiiri yazmasına vesile olan, daha sonraları Andırın'ın kalemi en güçlü şairleri arasında yer alacak olan ve bir çok şiirleri de bestelenerek türkü haline getirilen Âşık Vebali mahlaslı şairimiz Tahsin SEDEFOĞLU'nu da bu sayımıza misafir eyledik ve Ali BAKIRCIOĞLU ile yaşadıkları bir olayın arka perdesini birinci ağızdan naklederek sizlerle paylaşmak istedik. Ben burada yaptığım araştırmalarıma dayalı olarak samimiyetle bir olayı dile getirmek istiyorum. Âşık Vebali Karacaoğlu'nın 7 yıl yaşadığı Haçağaç'da doğmuş ve orada büyümüştür. Genetik olarak Karacaoğlu'nın soyundan geldiğine hiç şüphe etmediğim Tahsin SEDEFOĞLU'nun kaleminin olgunlaşmasında ve rengini bulmasında merhum Ali BAKIRCIOĞLU'nun katkısı çok fazladır. Tirşik Dergisi'nin İmtiyaz sahibi Sn. Ahmet Narinoğlu, ebediyete intikal eden Ali BAKIRCIOĞLU ağabeyimiz için bir makale hazırlamamı söylediğinde memnuniyetle kabul ettim ve ben de bölge kültürümüz ile ilgili yaptığım çalışmalardan dolayı BAKIRCIOĞLU ve Âşık Vebali arasında muhabbeti bildiğimden ve onu en iyi tanıyan kişilerden birisi olduğuna inandığımdan dolayı, Andırın Postası Gazetesi'nin sayfalarına taşınarak yaşanan şiir atışmasını ve Ali BAKIRCIOĞLU amcamızı anlatmasını Âşık Vebali'den rica ettim. Sağ olsunlar beni kırmadılar ve tam metnini aşağıya aldığım yazıyı hazırlayıp yolladılar.

AŞIK VEBALİ MAHLASLI TAHSİN SEDEFOĞLU'NUN KALEMİNDEN ALİ SEMERCİOĞLU ve MALUM ATIŞMA OLAYI

Değerli okuyucularımız, merhum şair Ali BAKIRCOĞLU ile aramızda geçen bir olayı paylaşmak istiyorum sizlerle. 1985-86'lı yıllar. Yani benim şiir yazmaya başladığım ve en hevesli olduğum dönem. Ben Andırınlı'yım ama Kadirli'de ikamet ettiğim içinkendilerini hiç tanı mıyordum o zamanlar. Yazdığım şiirleri ise Kadirli'de Serhat Gazetesi, Andırın'daise Andırın Postası Gazetesi'nde yayınlıyordum. Lakin gazetenin sahipleri ile detanışık

değildim.Şiirleri ben mektup ile gönderiyordum, onlarda yayınlıyorlardı. Bir gün Andırın’agittiğimde gazetenin sahibi ile tanışmak istedim, sorarak bulduğum Yokuş Sokak’taki adrese vardım. İçeride bir-iki delikanlı hararetli bir şekilde çalışıyorlardı. Belli ki bunlar matbaa çalışanları idi. İçeride yazıhane bölümünde bir kişidaha vardı. İçerideki kişi Nedim Ali mahlaslı Mehmet Ali ZENGİN idi. Ben kendimi tanıtarak merhum Nedim Ali’nin yanına vardım.AllahRahmet eyleye,çok değerli bir insandı. Beni öyle sıcak karşıladı ki anlatamam.Hoş beş-on beşve izzet ikramdan sonrakoyu bir şiir muhabbeti başladı. Bir ara bana dönüp gülümseyerek, “Tahsin Bey,sen yazılı atışma yaparsın” değil midedi.Bendeneden böyle bir soru sorduğunu sorunca kendisine,şunun için sordum diyerek başladı söze.Bizim gazetede birkaç kişi var şiiryazan, sen onlar bir şiir yaz, onlarda sana cevap yazarlar, hem bizim gazetenin cazibesi artar, hem de sen iyice tanınmış olursun falan, filan diyerek tabiri yerinde ise bize verdi gazı.Bana o şairlerin isimleri ve hayat hikayeleri hakkında da epeyce şeyler anlattı.Bu iş tam bana göre idi. 16-17 yaşın verdiği heyecanla gazetede şiirleri yayınlanan ne kadar şair varsa adeta kılıcımı, kalkanımı elime alıp hepsine hodri meydan dedim ve bir haftaya kalmadan aşağıdaki şiiri yetiştirdim gazeteye.

İSTERİM

Bakırcoğlu senden yürek isterim
Korkağısanniyetimde kaçmak var
Toparla gücünü, maharetini
Bu savaşta derin yara açmak var

Çölmü zannettiniz,Andırın sulak
Dağılmış kuşları, kalmamış telek
Anladı manayı duydu mu kulak?
Anlamazsa boş ver, bir vaz geçmek var

Eli kalem tutan ozanmı oldu?
Demekki memleket kimsesiz kaldı
Gönül matemlendihazinle doldu
Suç olmasa yani tutup içmek var

Sanat kor sanata, düşün bak denge
Dikkat eyle ölçü, düzen ahenge
Haber sal Maraş’a,Hartlap’a,Fenk’e
Karar verdim ozanları seçmek var

Sarıbıyık, Mızırakçıdenenler
Aşk’ın pazarında zarar edenler
Dert çeker Enis’im,nerede inler?

Birde onun kefenini biçmek var

İsterse cepheye kuşansın girsin
Kan dökmeden bayrağını indirsin
Bakırcıoğlu kalemini göndersin
Tahsin ona tek bir imkân göçmek var

Dedim. Evet. Savaş yenice başlamıştı.Gazete abonelerinedağılıncasıiri okuyanmerhum AliBakırcıoğluamcamız çok sinirlenirve hakkımda bir araştırma yapar.Beni tanıyanlar anlatırlar kimin neyi, nesi olduğumu ve Bakırcıoğlu'na derlerki; “Buna kızacak,bir şey yok ki. O sana yazmışsa sende ona daha ağır yaz,sustur. O zaten genç bir çocuk, sen ondan mı korkuyorsun,falan derler ve yumuşatırlar. Kendiside cevap yazmayı doğru bularak ve birazda hiddetle aşağıdaki şiiri bana cevap olarak yazdı ve gazetede yayınlattı.

BİLMENİZ GEREK

Bu ne caka böyle İnekçi Tahsin?
Biraz yol yordamı bilmeniz gerek
Bir sertte çarparsın, olursun mahsun
Edep muaşeret bilmeniz gerek

Savaştan bahsetme, gereken barış
Topluma faydalı olmalı yarış
Meydan okuyorsun, dilin bir karış
Biraz mütevazı olmanız gerek

Etmişsin bir sürü gereksiz laflar
Kırmışsin epeyce pot ile gaflar
Darılmalar olur, ayrılır saflar
Bunları hesaba almanız gerek.

Mızrakçioğlu'yla dalga geçersin
Şu Sarıbiyık'a dataşlar saçarsın
AşıkEnis'e de kefen biçersin
Bari namazını kılmanız gerek

Duyduğuma göre tıfılmış yaşın
Korkarım o akıl ağrıtır başın
Olmalı rakibin kendi çağdaşın
Kafana uygunu bulmanız gerek

Savaşmak, kan dökmek saydınız bir bir
Acaba yediğin, ciğer mi nedir?
Şeytana mahsustur sevilmez kibir
Kalbinden kibiri silmeniz gerek?

Bir daha yazsanda, hiç cevap vermem
Ben dede, sen torun yarışa girmem
Topluma, ahrete faydalı görmem
Başka bir kapıyı çalmanız gerek

Bil Bakırc'oglumert oğlu merttir
Mazluma yüreğim yumuşak ettir
Küstaha kalemim balyozdan serttir
Benden biraz uzak kalmanız gerek

Yazdığı bu şiiriiledoğruyu söylemek gerekir iseusta olduğunu o günlerde kabul etmesem bile daha sonraları takdire şayanbulmuşumdur. Bilahare ziyaretine giderek,şiir yazmanın bir sanat olduğunu, kendisine bu vesile ile sataştığımı,beni hoş görmesi talebinde bulunduğumda dagayet mütevazı karşılayarak ustalığını ve alicenaplığını ortaya koymuştu.Kendilerini zaman zaman ziyaret eder, şiir sohbetlerinde bulunurdum.Bundan ayrıca memnun olurdu. Vefatından bir yıl kadar öncearadım, halini hatırını sordum. Benden son yazmış olduğum şiirlerimdenokumamıistedi.Aşağıya metnini aldığım “Köyüm” isimli şiirimi can kulağı ile dinledikten sonra, “AboooTahsin'im sen bu işi çok ilerletmişsin, hatta itiraf edeyimki beni geçmişsin, diyerek iltifatta bulundu.Çok mahir bir kalemi vardı. Yerli yerinde yazardı. Kamil bir şahsiyetti, cesur bir insandı. Allah rahmet eylesin, mekânı cennet ola,rahmetle anıyorum,ruhu şad olsun.

KÖYÜM

Yüzde yüz değişmiş doğduğum köyüm
Dağları, taşları, insanı ile
Gitmeye, görmeye soğduğum köyüm
Gözlerim yaşarır, yüreğim çile

Yalan dünya dememişler boşuna
Doyulmazdı ekmeğine, aşına
Gelen otururdu soku taşına
Tokmak değişirdibir elden ele

Küffardan kalıkdı harabe kuyu
Düşekle alırdık bulanık suyu

Cıdal,cangamayla köylünün huyu
Avşar boylarından gelir sülale

Gittim gabırlığa, hece taşları
Dikilmemiş belli değil başları
Adını yazmamış arkadaşları
Verdim bir Fatih taksim edile

Kilise'yi gezdim, taşlarsökülmüş
Olucak'a indim, hamam yıkılmış
Ağaçlar kurumuş, suyu çekilmiş
Üçdere'ye akmaz olmuş şelale

Yağardı dağlara kar beyaz beyaz
Taşları toprağa mihlardı ayaz
Gediklerde havulkovardı poyraz
Korkulurdu o gün canavar gele

Kışlar yeğın geçer, soğuk olurdu
Gecelerkaranlık, boğuk olurdu
Ulu ağaçlarda koğuk olurdu
Karatavuk sağanardıhebile

Çobanlar çakaldan kalırdı naçar
Kartallar süzülür, kanadın açar
Kızıl kayalardan bir şahın uçar
Düşerdi turna,kaz varmadangöle

Gün gelir tabiat kışı kovardı
Bahar gelir, hayat yeni doğardı
Sis çöker, şafakta zopur yağardı
Bağ,bahçe olurdu hakka havale

Loğlanırdı,harman yeri sulanır
Göğgürler,balk atar, hava bulanır
Sap,saman olurdu, atlar dolanır
Umut bağlanırdı esecek yele

Dere sularına kazan kurulur
Tokaçlar sallayan kollar yorulur
Çamaşırlar küllü suyla arılır

Analar saçını ıslardı kile

B y kler toplanır hep s z ederdi
Lafa başlar řam'dan, Yemen'den derdi
Anlatır b ğs k rsesi giderdi
řehit olup orda kalan nesile

Ehliyeloturur sofra başına
Lokmalar inerdi bulgur aşına
Usta tiryakiler  akmak taşına
Gavkoyar, bir t t n sarardı hele

Tirřikt remizin icap gereęi
Bazlama,bezdirme, tandır  oreęi
Misafir gelince etli b reęi
 ay demler, k mbeyi g merdik k le

Gelirseulema, devlet ulusu
Yapılırdı pilav, tavuk sulusu
Keçi kılı  uldu, kilim, halısı
Bulunurdu kuřun s t  bal bile

Deli  oban,Sedef Keh ,řakali
İbrahim torunu  şık Vebali
B yleydi Bařdoęan K y 'n n h li
Ge miřte olanı getirdim dile

Aşık Vebali – Tahsin SEDEFOğLU